

JOSIP VANDOT

KEKEC
NA HUDI POTI

Bird Publisher, 2012

O tej e-knjigi

Naslov izvirnika:

Kekec na hudi poti
Josip Vandot

Josip Vandot, 1918
Copyright © Bird Publisher, 2012

Založba:
Bird Publisher
DP, založništvo, d. o. o., Levčeva ulica 13, 1234 Mengeš

E-pošta: info@bird-publisher.com
www.bird-publisher.com

Za založbo: Damjan Plut
Oblikovanje: Grafiza

E-knjiga narejena: novembra 2012

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

VANDOT, Josip, 1884-1944
Kekec na hudi poti [Elektronski vir] / Josip Vandot. - El. knjiga. -
Mengeš : Bird Publisher, 2012

Način dostopa (URL): <http://www.bird-publisher.com/>

ISBN 978-961-279-510-8 (pdf)
ISBN 978-961-279-511-5 (mobi)
ISBN 978-961-279-512-2 (ePub)

264384256

Avtorske pravice in licence

Vse pravice pridržane. Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati, prenašati ali uporabljati v izvirniku ali v prevodu v kakršni koli obliki in s katero koli tehniko, elektronsko, mehansko, s fotokopiranjem, snemanjem ali s katerim koli sistemom za shranjevanje, obdelavo in prenos podatkov brez pisnega dovoljenja založbe.

Ta e-knjiga je namenjena vaši osebni uporabi. Ni je dovoljeno prodajati naprej ali podariti drugim osebam.

Če bi želeli to e-knjigo podeliti z drugo osebo, prosimo kupite dodatni izvod te e-knjige vsaki osebi, kateri bi jo radi podarili.

Če berete to knjigo, a je niste kupili ali ni bila kupljena za vašo osebno uporabo, potem bi bilo dobro, da bi si kupili vaš lasten izvod te e-knjige. Zahvaljujemo se vam, ker upoštevat in spoštujete avtorsko delo vseh sodelujočih avtorjev in založbe.

Vsebina

1.....	6
2.....	12
3.....	18
4.....	24
5.....	28
6.....	33
7.....	39
8.....	46
9.....	51
10.....	56
11.....	63
12.....	68

1

Tisti dan se je Kekec prvič v svojem osemletnem življenju začudil kozi. Hm, kar obstal je sredi hleva.

Prst je vtaknil v usta, pa se je čudil. Kar hipoma se je domislil tega, in čudno se mu je zdelo, da še nikoli ni premišljal o tem. Saj je gnal vsako jutro kozo na pašo. Tri ure je presedel vsak dan z njo tam gori za Gmajnico. Gledal jo je in se pogovarjal z njo. Pa še nikoli mu ni prišlo na misel, da bi jo vprašal: »Hej, Keza kezasta! Povej in mi odgovori, zakaj nosiš dva rogova na glavi? Daj, zgani se in mi povej!« – O, še nikoli se Kekec ni domislil tega. Domislil se je šele danes, ko je prignal kozo s paše in obstal sredi hleva. Kar začudil se je Kekec, pa je stopil h kozi. Prst je vzel iz ust, pa je pograbil kozo za rog.

»Mekeke,« je zameketala koza in vstala. Pogledala je dečka, pa je dobro vedela, da se zgodi zdaj nekaj posebnega. »Ti, Keza,« jo je nagovoril Kekec in jo na lahko stresel. »Glej, česa sem se domislil ravno zdaj! Veš, kar tako mi je šinilo v glavo ... Čemu sta tebi rogova? Ha, te vprašam? Saj ju ne potrebuješ. Nikoli se še nisi pretepała na vasi in tudi bodla se nisi, kakor se bode sosedov oven. Volka se ti ni treba bati; zakaj če pride volk, ga naženem jaz s palico. Ti bi poginila od strahu, in niti na misel bi ti ne prišlo, da bi se branila ... Pa zakaj nosiš torej rogove na glavi? Ha, te vprašam? Daj, zgani se, Keza, pa mi odgovori!«

»Mekeke,« je odgovorila Keza in pokimala z glavo. Legla je, pa je pričela mirno prežvekovati. A Kekec ni bil zadovoljen z njenim odgovorom. Spet jo je dvignil in nadaljeval: »Čudna si, Keza, in ne znaš druge besede kot mekeke! Pa sem te vprašal, lepo vprašal, zakaj nosiš rogove. Če mene vprašajo: Kekec, zakaj imaš nos pod očmi? – O, kar lepo odgovorim: Striček, zato, da voham vašo strd, ki jo imate v čumnati, in zato, da kihnem, ker bi rad strdi, striček! – Ti, Keza, pa ne veš, zakaj nosiš rogove na glavi? O, čudno, čudno ...«

In Kekec je majal z glavo in se je še vedno čudil. Keza ga je gledala in je meketala. Trudna je bila, pa bi se bila rada zleknila po mehkih tleh. A Kekec je ni izpustil, ker je še vedno premišljal o njenih rogovi. Ti rogovi, o ti rogovi! Čemu jih nosi ta prebita koza, ko jih pa vendar ne rabi? Saj pravim – čudna reč. Pa ko bi vsaj ta nesrečna Keza znala lepo povedati lepo besedo! Pa ne zna in ne zna, če je še tako dregaš in jo še tako stresaš za rogove! Govori ji lepe besede – a odgovarjala ti bo vedno in vedno in te gledala neumno: mekeke! Saj pravim. In Kekec še vedno stoji pred njo in zaman ugiblje in premišlja. Tako rad bi vedel vse; a koza ne zna govoriti, resnično, ne zna govoriti.

Še dolgo bi bil Kekec ugibal in se čudil, da se ni tedaj na pragu prikazala sestra Jerica. Velika je bila Jerica in bilo ji je enajst let. Kekec jo je spoštoval, ker je bila starejša in je znala pametno govoriti. Obstala je na pragu, pa je zaklicala: »Jest pojdi, Kekec! Kosilo stoji že na mizi, in dolgo te že čakamo.«

Kekec se je obrnil k njej in zmajal z glavo. »Jerica, ali slišiš?« je dejal in pokazal s prstom na kozo. »Pametna si in vedno govoriš pametne besede. Zato te pa vprašam, Jerica: Ali veš, čemu ima koza rogove? Ne rabi jih, ker se ji ni treba bati volka: pa tudi pretepa se ne kakor sosedov oven. Pa vendar ima rogove. Čemu in zakaj? – Veš, to te vprašam, Jerica.«

Jerica se je zasmejala na glas. »To te spet skrbi, Kekec?« je odgovorila. »Pa da ne moreš imeti nikoli miru! Saj pravim – vsak dan si vtepeš kaj neumnega v glavo. Bog že ve, zakaj je podaril

kozi rogove. Kaj misliš, da jih nosi kar tako zaradi lepšega? – Kekec, Kekec! Pusti kozi rogove in pojdi rajši h kosilu!«

»To vem tudi jaz,« je dejal Kekec. »Ni mi treba praviti tega. Mislil sem, da si pametnejša kot jaz. Zdaj pa vidim, da veš ravno toliko kolikor jaz ... Hm, povprašam koga drugega.« – Kekec je pokimal z glavo. Še enkrat se je ozrl po kozi in zmigal z rameni. Potem pa je stopil za sestrico iz hleva. Napotil se je v hišo, kjer sta mati in mala Tinka sedeli že za mizo. Ker je bil Kekec lačen, se je naglo lotil pohlajene jedi. Urno je zajemal s svojo veliko leseno žlico in pozabil na kozo in njene rogove.

Po kosilu je rekla mati: »Vzemite iz omare posodico pa pojdite trgat gor za Krivi plaz močnic! Rabim jih, da skuham zdravila za svojo bolezen. Zelo slabo mi je danes, in onegava Minara mi je rekla, naj pijem vodo iz kuhanih močnic. Pa mi tudi pomaga ... Zato pa pojdite in natrgajte polne košarice! Ti, Jerica, lepo pazi na otroka, da se jima kaj ne pripeti! Ali si slišala?«

»Sem, mati,« je odvrnila Jerica in vzela iz omare tri košarice. Bile so pletene iz vrbovih šibic in bele. Samo košarica male Tinke je bila nekoliko pobarvana z rdečo barvo; na sprednji strani je bil na njej naslikan rdeč petelinček. Košarica je bila lepa, da jo je mala Tinka kar gledala. Skrbno jo je držala v roki in jo ogledovala od vseh strani. – »Mhm,« je rekla in pocuknila bratca za rokav. »Ali jo vidiš, Kekec? Ali vidiš petelinčka?«

»Vidim,« je odgovoril Kekec. »Ali hočeš, da ga primem za rep? Lepo dvigne glavo in zavriska: Kikiriki!« – In se je Kekec dotaknil rdečega petelinčka in je ta na glas zakikirikal. Zasmejala se je mala Tinka in stisnila košarico k sebi, da bi skrila petelinčka. A Kekec je že odprl vrata in stopil v vežo. Za njim sta odšli obe sestrici. Na pragu je mati potegnila Jerico za trenutek nazaj. Pogledala jo je neprijazno in ji je trdo dejala: »Na otroka pazi! Da ne boš zijala kakor po navadi in ju zanemarjala! Le glej, da bo vse v redu! Saj me poznaš ...«

Jerica je zardela in povabila glavo. »Pazila bom, mati,« je odvrnila pohlevno. Velike, modre oči so ji postale rosne, in ustna so se ji stresla za hip. A že v naslednjem trenutku je dvignila glavo in se nasmehnila. Stopila je na dvorišče, kjer sta že čakala Kekec in mala Tinka. Prijela sta se sestrice za krilo, in naglo so speli preko dvorišča po poti, ki se je vila med vrtovi skozi zagorsko vas. Pot je držala iz vasi: vodila je preko širokega pašnika in kar hipoma se je izgubila visoko tam gori med zelenimi smrekami.

Lepo je sijalo poletno sonce z modrega neba. Tu in tam se je vozila po modrini bela meglica. Lahno se je zibala tam gori in se vlekla do belih snežnikov, ki so se smehljali v ozadju. Bili so polni belega snega, ki se je iskril v jasnih žarkih in svetil v dolino, polno poletnega veselja in miru. Sredi tega miru pa je počivala zagorska vas. Spala je in sanjala sredi krasote in božjih žarkov, ki so se od vseh strani usipali nanjo.

Jerica, Kekec in Tinka so dospeli do zelenega travnika. Sredi tam na gladki trati so zagledali kopo otrok, ki so se igrali. Držali so se za roke; vrteli so se in peli veselo pesem. Kekec jih je zagledal, pa se je spustil v tek. Obstal je kraj njih in se jim zasmel na ves glas. – »Kaj, kolo plešete, pa niti godbe nimate? Saj pravim – ali ste narobe svet?« Tako je govoril Kekec. Smejal se je na ves glas in se tolkel z rokami po kolenih.

Otroci so prenehali peti. Obstopili so Kekca, pa so pričeli klicati: »Kekec, o, Kekec! Daj, zapiskaj nam, da se laže zavrtimo ... O, lepo piščalko imaš, pa znaš tako lepo piskati. Ali si slišal? Daj, Kekec, o, daj! Lepo te prosimo, Kekec, o, Kekec!«

Kekec se je zasmel še enkrat. A vendar je potegnil iz žepa dolgo in tanko piščalko, ki je bila poslikana samo na debelem koncu z nekimi čudnimi, rjavkastimi črtami. Vtaknil jo je v usta in

začel piskati. Glasovi so bili čisti in zveneli so tako lepo in ubrano, da bi jih človek poslušal kar dolge ure. Otroci so se prijeli spet za roke in zavrteli. Zapiskal jim je Kekec pesem, in otroci so zapeli za njim.

*»Vija – vija – vaja –
pod goró sred gaja
vila nam Škrlatica
odpre zlata vratica,
nas povede v grad,
da nam biser, da nam zlat . . .«*

Otroci so peli in se vrteli. Kekec pa je piskal lepše, vedno lepše. Ej, lepa je bila piščalka, in pesmi, lepše kot škrjančkove, so bile skrite v čudoviti piščalki. Sam oče, ki je bil drvar visoko tam gori v divjih gorah, jo je izrezal in delal jo je štiri nedelje. Ko je bila narejena, jo je podaril Kekcu. Kekec pa je piskal nanjo tako dolgo, da je znal piskati vse lepe pesmi, ki so jih popevali po zagorski vasi. Čudili so se mu ljudje; a Kekec jim je piskal, da jim je prihajalo mehko okrog srca.

»Daj, nehaj, Kekec!« ga je prosila Jerica in ga prijela za roko. A Kekec je samo pokimal z glavo, a odnehal ni, dokler ni odpiskal cele pesmi. Ko je bila pesem končana, je Kekec vtaknil piščalko v žep in se ozrl po otrocih. »Ha, ali ste videli, kako je šlo vse lepo?« jih je vprašal. »Samo zapiskati vam je bilo treba, pa ste zapeli kakor škrjančki na polju. Ali ste videli?«

»Kekec, zapiskaj nam še eno!« so prosili otroci in ga hoteli spet obstopiti. A Jerica ga je naglo potegnila za roko in ga odvedla preko travnika. Kekec se je še trikrat obrnil in se zasmel otrokom, ki so vpili za njim in ga prosili pesmi. A Kekcu je bilo zadosti piskanja. Saj je vedel, da nima dosti časa. Dolga je še pot do Krivega plaza, in košarice močnic človek ne nabere tako hitro, kot bi trenil. Kekec je vedel vse to. Zato pa je s sestricama naglo stopal proti gozdu, ki se je pričenal že onkraj pašnika. Črn je bil gozd in vzpenjal se je visoko ob gori. Do samega sivega skalovja in večnega snega se je vzpenjal in je prenehal tam gori, kot bi ga odrezal.

Krenili so v gozd po poti, ki je bila nastlana z mehkim mahom. Jerica je molčala. Zato pa je tembolj čebljala mala, debelušna Tinka in spraševala po sto in sto rečeh. Toda ker je uvidela, da ji odgovarja Jerica le s kratkimi besedami, se je oprijela Kekca. Oklenila se je njegove roke, pa ga je vprašala kar naravnost: »Kekec, kaj si piskal tisto pesem o vili Škrlatici? Hm, lepa je bila – nemara je tudi vila Škrlatica tako lepa? Ali si jo že videl, Kekec? Vsak dan paseš kozo za Gmajnico. Pa si nemara že videl vilo Škrlatico?«

»Hm,« je odvrnil Kekec, »nisem je še videl. Daleč stanuje vila Škrlatica, daleč tam pod belimi gorami. Nekdaj jo poiščem in potrkam na zlata vrata njenega gradu. Lepo jo pozdravim in jo poprosim za cekin, da si kupim na sejmu citre. Kaj misliš, Tinka, ali mi podari cekin? Kaj misliš? – Nemara me pa zapodi . . .«

»O, ne, Kekec,« je dejala mala Tinka vse prepričana. »Veš, kar lepo snemi klobuček z glave. Zapiskaj na piščalko krasno pesem, ki jo znaš samo ti. Pa te bo Škrlatica poslušala in ti dala še celo tri cekine. O, kar meni verjemi, Kekec!«

»Seveda,« je pokimal Kekec z glavo in se zamislil za trenutek. Ej, lepo bi bilo, če bi imel cekin in bi si kupil citre. Tako krasno in sladko bi igral na zveneče strune, da bi se ljudje kar ustavljali na cesti. Kekec bi pa sviral od jutra do mraka svoje najlepše pesmi. O, seveda, ako bi imel cekin,

da bi si kupil citre na sejmu. A brez cekina ne dobi ničesar. Brez cekina je dobil samo piščalko. No, pa tudi piščalka ni kar tako. Zapiska nanjo in zapoje najlepšo pesem. Ali morda ne?

Nehote se je Kekec ustavil. Iz žepa je potegnil piščalko in pričel piskati. Zapiskal je o vili Škrlati tako lepo, da je mala Tinka kar sklepala z rokami. »Ovbe, kako lepo!« se je čudila mala Tinka in poslušala z odprtimi usteci. »Ovbe, Kekec! Še nikoli nisi piskal tako lepo!«

Kekec pa je piskal, da je odmevalo širom po zelenem gozdu in so se budile ptice, samevajoče po temnih sencah. Saj pravim – krasna je bila pesem, ki jo je piskal Kekec. Sam si jo je bil izmislil, ko je pasel dan za dnem kozo tam v samoti. Kar poslušal bi jo bil človek in se čudil Kekcu in njegovi piščalki.

*»Vila, vila zlata,
odpri bela vrata,
odpri beli grad,
daj cekin mi zlat . . .«*

Tudi Jerica je obstala in poslušala. Prijazno se je smehljala Kekcu in čakala, da neha piskati. Kekec je končal in zavriskal na ves glas, da se je razlegalo visoko gor do strmih pečin. Veselo se je smejal in vprašal Tinko, če ji ugaja njegova pesem.

»Mhm,« je odvrnila mala Tinka. Pa tudi Jerica ga je pohvalila. – Nato pa so speli naprej po zelenem gozdu. Pot je zavila navkreber v hrib. Šli so naglo, da bi čimprej prišli do Krivega plaza, kjer je vse polno rdečih močnic. Jerica in Kekec sta hodila lahko. Samo mali Tinki je bilo nekoliko nerodno. Že je pričela po malem sopsti, in na čelu so se ji pokazale potne srage. Njena debelušna ličeca so postala še bolj rdeča. Za trenutek je postala in si obrisala z obraza znoj. »Ali pridemo kmalu do močnic?« je vprašala. »Oj, meni je tako vroče!«

»Potrpi, Tinka!« ji je odgovorila Jerica. »Glej, kmalu bomo tam gori.« Kekec jo je prijel za levico – pa so šli spet navkreber po strmini. Steza je hipoma prenehala in morali so se plaziti skozi gosto grmovje, ki se je povsod razprezalo naokrog. Bilo ni več smrek; le krivenčasti, napol podrti borovci so rasli med nizkim, grbavim rušjem. In nevisoko nad sabo so zagledali golo skalovje, ki je štrlelo proti nebu. Videli so sneg, ki se je svetil med skalovjem v širokih razpokah in dolgih plazovih.

»Juhuhu – Krivi plaz!« je zavriskal Kekec in se je vrgel na trato, ki je bila vsa rdeča od zrelih močnic. Mala Tinka se je na ves glas zasmejala, kar sedla, pa pričela trgati sočne močnice. Seveda – eno v usteca, dve v svojo lepo košarico. In Tinka je bila vsa zadovoljna. Niti ozrla se ni po bratcu in sestrici. Videla je samo močnice in čutila, kako so dobre in sladke. Toliko jih je bilo na trati in tako goste so bile, da se je košarica kar vidoma polnila.

Kekec se je oddaljil najbolj. Odšel je naravnost do skal in kar hipoma izginil onkraj rušja. Čulo se je samo njegovo veselo in glasno žvižganje. Jerica je trgala nedaleč od Tinke in molčala. Minila je ura, in tedaj je bila Jeričina košarica polna. Dvignila se je pa stopila k Tinki pogledat. Ovbe, Tinkina košarica je bila še napol prazna! Zakaj močnice so bile tako dobre, da ni dajala Tinka več dveh v košarico in eno v usteca, ampak narobe. No, Jerica ji je pomagala, in kakor bi trenil, je bila tudi Tinki košarica polna do vrha.

Nato sta deklici sedli na trato. Mala Tinka je postala utrujena in zaspala. Položila je kodrasto glavico Jerici na kolena in zaspala. Jerica je gledala nekaj časa njen okrogli, rdeči obrazek in nje-

na malce odprta usteca. Potem pa je bridko vzdihnila in se zazrla v dolinico, ki je ležala globoko tam doli. Videla je zagorsko vasico sredi zelenega polja in razločila je vsako hišo. Tam med zelenjem se je svetila njena rodna hišica, ubožna, a vendar snažna in lepa. Oj, lepo je bilo nekoč v tisti hišici! Tako prijetno je bilo in veselo od jutra do večera! Saj je živela takrat še njena mamica. In mamica se je vedno smehljala in jo božala. Majhna je bila Jerica še takrat. Komaj da je znala že dobro hoditi in čebljati. A lepo je vendar bilo in veselo. Saj se ji je smehljala in jo pestovala. – A umrla je mamica, kar nenadoma je umrla. Zvečer se je še smehljala, a zjutraj je že ležala v veliki izbi, in krog nje so gorele debele sveče. Pokopali so jo – in Jerica ni imela več mamice ... In potem je prišla druga mamica. A ta mamica ni bila tako dobra in vesela kot prva. Ni se ji smehljala in tudi prepevala ji ni. Prišel je bratec Gregec, ki so ga pa imenovali vsi za Kekca; prišla je sestrica Tinka. Rada ju je imela Jerica, pa tudi bratec in sestrica sta imela rada njo, da se kar ločiti nista mogla od nje. A kaj vse to! Jerica ni imela svoje mamice. Zato pa je bila žalostna. Mačeha je vedno bolj bolehalo in postajala vedno bolj osorna z Jerico. Očeta ni bilo domov tedne in tedne, ker je drvaril visoko v gorah. Jerica je delala doma in na polju, delala trdo, a z veseljem. Mačeha je bila vedno nevoljna in jo je zmerjala. In zgodilo se je večkrat, da jo je udarila v svoji nevolji. To pa je Jerico bolelo. Na podstrešju je ponoči jokala na svoji borni posteljici in klicala mamico. Klicala je mamico iz groba, da bi prišla k njej in jo pobožala samo še enkrat kakor nekoč. Lepo bi se ji nasmehljala mamica – in Jerici bi bilo tako prijetno v mali dušici ...

Vzdihnila je Jerica na trati visoko v gori. Solze so ji prišle v oči, da ni videla več zagorske vasi in rodne hišice. V srcu ji je bilo tako hudo, da bi bila zajokala na glas. Zakaj mamica ne živi? Glej, prinesla bi ji zdaj košarico močnic. Na pragu bi stala in bi se ji smehljala že od daleč. – »Oj, mamica! Ali vidite močnice? Vam sem jih prinesla, samo vam, mamica!« bi rekla Jerica, in mamica bi bila vesela, o, tako vesela!

Bolečina je stisnila mali deklici mlado srce, da je kar zaječala. Komaj je zadržala glasen jok, in solze so se ji ulile po licih. »Mamica!« je zaklicala na glas in dvignila roke. Tinka se je zganila v spanju in odprla oči. Začudena je gledala sestri v obraz. A ko je videla solze, se je naglo dvignila in se je oklenila okrog vratu.

»Ali te je kača?« je vprašala Tinka vsa v strahu. »Hm, kača je huda, pa ima strupene zobe ... Ali te je, Jerica? Ali te je?«

Jerica si je brž s predpasnikom obrisala obraz in se zasmejala. »Ni me kača – ne boj se, Tinka,« je odvrnila. »Veš, samo vroče mi je ... Kam neki se je skrnil Kekec? Kar izginil je, pa ga ni več ... Kekec, ho, Kekec! Ali slišiš?«

»Ho, ho, slišim,« je odgovoril Kekec iz daljave. Tedaj ga je Jerica zagledala in se prestrašila. Kekec je bil splezal preko skal do snežnega plaz, ki se je vil onkraj skalovja strmo navzdol do nevidnega prepada. Hm, zagledal je bil strmi plaz, pa je pomislil: »Bog ve, kako se neki drsa poleti? Ej, to mora biti nekaj posebnega ... Davi nisem zvedel, čemu nosi koza rogove. A zdaj bom zvedel, kako se človek drsa poleti po snegu. Hej – hm ...«

Pobral je dolgo preklo, ki je ležala med rušjem, se splazil preko skal in obstal na zmrzlem snegu. Jerica ga je zagledala in se vsa prestrašila. »Ali mi greš nazaj!« je zavpila in se stresla po vsem životu. A Kekec se je samo zasmel. Naslonil se je ob palico, zastavil svoje okovane čevlje in zariskal. Kakor blisk je šinil po strmem snežišču in se venomer smejal.

Jerici in Tinki je od samega strahu zastala kri v žilah. Prestrašeni sta gledali smelega Kekca, ki je drvel proti prepadu. Že sta videli nesrečo, in lasje na glavi so se jima ježili. – »Joj, o, joj!« je klicala Tinka. »Kekec, pusti, o, Kekec!« – Jerica je hotela planiti do snežišča, a nog zaradi strahu

ni mogla premakniti. Stala je tam in vila roke. Videla je pred sabo strašno nesrečo, in mraz jo je stresal. Kekec je zdrknil že globoko dol po plazju; naglo kakor ptič v zraku je drsel navzdol. Še enkrat se je čul njegov veseli vrisk – in tedaj sta obe deklici zakričali in se v divjem strahu prijele za glavo.

Kekcu se je hipoma prelomila palica. Padel je vznak na gladki, trdo zmrzli sneg. Toda obstal ni. Valil se je po strmini navzdol kakor kos lesa; zdaj so bile noge odspredaj, zdaj glava. Zaman je krilil z rokami okrog sebe. Nikjer ni mogel zgrabiti trdne stvari, da bi se je oprijel in se ustavil v svojem divjem vrtenju.

Prifrčal je do konca plazju. Zavpil je še enkrat, da sta ga slišali sestrici prav razločno. Še enkrat se je prikazal vrh snega – potem pa je zdrknil hipoma ob prepadu in izginil, kakor da bi se pogreznil v zemljo.

»Kekec, o, Kekec!« je zajokala mala Tinka na ves glas in se vrgla na trato. Jerica pa se je prijele za glavo, pa sama ni vedela, kaj bi storila. Strah jo je čisto prevzel. S široko odprtimi očmi je strmela tja dol, kjer je izginil Kekec za belim snegom. In bila je prepričana, da je Kekec že mrtev. Ubil se je tam v prepadu in nič več ne bo piskal na svojo piščalko lepih pesmi, oj, nič več!

»Joj, o, joj!« je zatarnala obupana Jerica. Zgrudila se je na tla k Tinki, in jokali sta obe, bridko jokali v strahu in nesreči.

2

Toda naposled se je Jerica vendarle zdramila iz svojega strahu. Dvignila se je naglo, pa je pohitela do snežišča. Ni ji bilo mar ostrega ruševja, ki jo je zbadalo v roke in noge. Urno je hitela preko peščevja in obstala kraj zmrznjenega snega. Hotela se je ozreti v črni prepad, toda ni mogla priti do njega. – Zakaj tla so bila krog in krog pokrita z gladkim ledom, in vedela je dobro, da ji spodrsne, ako stopi tja. Zato je obstala tam in vsa plaha gledala v črno temo, ki se ji je režala iz prepada.

»Kekec, o, Kekec!« je zavpila na ves glas, da je odmevalo stoglasno od pečin in iz prepada.

In čuj – tedaj se je oglašil od nekod čuden glas, podoben petelinjemu kikirikanju. Jerica se je sklonila, pa je poslušala. Toda glas je utihnil hipoma, in globoka tišina je spet zavladala krog in krog. – »Kekec, o, Kekec!« je zaklicala Jerica še glasneje. Tedaj pa se je oglasilo iz črnega prepada zopet tisto kikirikanje, in Jerica je spoznala tisti glas. Bil je Kekec, ki je klical na ves glas iz prepada: »Kikiriki! Kekec v prepadu sedi ...«

Jerica se je oddahnila in se kar zasmejala v svojem velikem veselju. Glej, ni se ubil Kekec! Lepo sedi nekje doli v prepadu in se smeje. Pa prav nič se ni pobil, o, prav nič! Še celo piščalko bo vzel iz žepa, pa bo zapiskal veselo pesem, da le kaj! O, hvala bogu, da se je zgodilo vse tako lepo in da ni bilo nesreče! – In Jerica se je kar smejala. Srce ji je bilo tako veselo kakor še nikoli. Gledala je v prepad in klicala neprenehoma: »Kekec, o, Kekec!«

Še enkrat se je Kekec zasmegal in zaklical: »Kikiriki! Kekec v prepadu sedi!« – Nato je umolknil: toda samo za trenutek. Zakaj hipoma se je oglasila iz prepada vesela in lepa pesem, da je kaj! Kekec je piskal tam doli svojo najlepšo pesem. Prihajala je pesem globoko iz prepada in bila je tako lepa, da bi se človek kar smejal. Saj pravim – ta Kekec! Nihče na vasi ni imel take piščalke, pa tudi pesmi ni znal nihče razen Kekca.

Jerica ga je vsa vesela poslušala in je skoraj pričela poskakovati v svoji radosti. »Kekec, o, Kekec! Pridi iz prepada, da gremo domov! Ali slišiš, ljubi Kekec? Pridi iz prepada!« je klicala in ploskala z rokami.

Kekec je nehal piskati. Začulo se je votlo ropotanje v prepadu, kakor da bi se trgalo kamenje in bi se valilo po strmini. In ni minilo deset trenutkov, pa se je že prikazal iz prepada Kekčev rdeči obraz. »Hoho!« je zavpil Kekec, ko je zagledal Jerico. Veselo se je zasmegal in se pognal z vso močjo navzgor. In kakor bi trenil, je stal pred Jerico in otepal z rokami okrog sebe. »Ha, ali me vidiš?« je rekel. »Gotovo sem se stokrat prekopicnil. Hm, kar metalo me je – hop-hop-hop! – Pumf! In ležal sem tam doli, v mehkem snegu sem ležal, kakor doma v postelji. Saj pravim – da se mi ni zlomila tista preklicana palica, pa bi ne bilo tega. O, lepo se je drsati poleti, lepo, ti rečem, Jerica. Kar še enkrat bi šel poizkusit ...«

Toda Jerica ga je kar pograbila z obema rokama za rame. »Ali boš tiho?« je rekla in bila vsa huda. »Glej, da se hitro spraviš od tod! Še tega se mi manjka, o, samo še tega. Ti si velik nepridiprav, Kekec, to ti povem. Koliko skrbi in strahu sva prebili s Tinko! Ti pa govoriš tako in se smeješ. Ali te ni sram?«

»Hm,« odvrne Kekec in umolkne ves prestrašen. Šele sedaj vidi, da mu je obleka vsa raztrgana. Hlače so bile preklane in vse razcefrane; jopič pretrgan in srajca polna luknjic. Samo klobuček je bil cel, in tudi petelinje pero je še tičalo za klobučkom. A vse drugo – ovbe, ovbe! – In pre-

strašil se je Kekec, da mu je kar vroče postalo. Domislil se je matere in dolge šibe v njeni roki. Pa ga je minilo vse veselje in razigrana volja ga je minila. Glavo je sklonil na prsi in bridko vzdihnil. Pa še skoraj zajokal bi bil, da ga ni bilo sram pred Jerico.

Pa tudi Jerica je zagledala raztrgano obleko in se je prestrašila. – »Oh, kakšen si!« je zatarnala. »Pa kaj poreče mati?« O, Kekec, da si tako neroden! Kaj je bilo treba vsega tega? Kaj poreče mati, Kekec?« – Zaskrbelo je Jerico. Pregledala je Kekčevo obleko in jo poizkušala zravhati. A bilo je vse zaman. Obleka je zevala na vseh koncih in krajih, pa naj je Jerica tarnala, pa naj je Kekec zdihoval še tako bridko.

Kekec se je splazil molče po svojo polno košarico. O, niti Tinke ni pogledal, ki ga je klicala tam ob rušju in ploskala z rokami. Samo namrdnil se je, pa jo je pcedil po strmini. Skrbela ga je njegova nesrečna obleka in bil je ves žalosten in pobit. Resnično – ne zaradi sebe! O, zaradi sebe se Kekec ni bal matere. Čemu tudi? Zaslužil je pet gorkih, ker je bil tako neumen, da se je šel drsat na mrzli sneg. Prenesel bi tistih pet gorkih; lepo bi jih prenesel in bi samo dvakrat zajavkal. A žalosten in potrj je bil zaradi Jerice. Saj je slišal, kaj je rekla mati opoldne Jerici. »Lepo pazi na otroka, da se jima kaj ne pripeti! Posebno na Kekca pazi!« – Tako je rekla mati. Kekec pa je šel; podrsal se je po strmem snegu in se prevrnil v prepad. Vso lepo obleko si je raztrgal, da ne bo za nobeno rabo več ... O, Jerica ni niti utegnila paziti, pa je že napravil neumnost. Saj pravim – Kekec, o, Kekec! Čemu si storil to, da bo zdaj Jerica doma tepena zaradi tvoje norčavosti? Čemu, o, Kekec?

In Kekcu je bilo v srcu tako hudo, da je stisnil ustnice. Bežal je skozi grmovje, bežal je skozi zeleni gozd in ni se ustavil niti enkrat. Jerica, uboga Jerica! Zaradi njega bo tepena in zmerjana. A Jerica ni ničesar kriva. Vsega je kriv samo Kekec, vsega je kriva samo njegova norčavost ... Kekec, o, Kekec! Čemu si storil vse to?

Kekec je pridirjal do pašnika. Tam se je vrgel v travo in zajokal. Na glas je zajokal, ker ga je tako hudo bolelo v srcu. Zakaj je bil tako neumen, o, zakaj? Pustil bi naj bil zmrzli sneg, rajši zapiskal lepo pesem na piščalko, pa bi ne bilo nesreče. In Jerici bi ne bil napravil tega zla, tega velikega zla, ki jo čaka doma zaradi njega. O, resnično ...

Kekec je še enkrat zavpil v svoji veliki bolesti in zaril obraz med travo. Potem pa se je naglo dvignil in stekel na vso moč preko travnika. Med vrtovi je tekkel proti domu, ker ga je bilo sram ljudi. Za trenutek mu je šinila v glavo misel, da bi se potuhnil pred materjo. Toda odločno je zmajal z glavo in urno stopil preko praga. Mati je sedela v veliki izbi za mizo in si podpirala glavo z rokami. Bila je vsa bolehnata in slaba.

Kekec se ni obotavljal. Košarico je postavil na mizo in stopil tik pred mater. »Poglejte me, mati!« je rekel in stisnil ustne. »Radoveden sem bil, kako se človek drsa poleti po snegu. Pa sem podrsal, pa sem se prevrnil v prepad ... Joj, pa se je raztrgala obleka! Samo klobuček je cel in pa petelinje pero, o mati!«

Mati ga je pogledala in se vsa razsrjena dvignila. Za trenutek jo je posilil kašelj, da se je prijela za prsi. Potem pa je zavpila: »Kakšen si, ti nepridiprav, o, kakšen si! Kdo ti je rekel, da se drsaj po snegu? Ha? Kaj ti je rekla Jerica, ta malopridnica? Kje je prodajala zopet svoja zijala? – Pa sem ji rekla, naj pazi nate. O, lepo je pazila, lepo! Saj pravim ...«

»Saj ni imela časa, da bi pazila name,« je odvrnil Kekec pogumno. »Ničesar ni kriva Jerica. Jaz sam sem vsega kriv. Naskrivaj sem se izmuznil, pa sem šel na sneg ... Jaz sam sem kriv, mati. O, le vzemite palico! Veste, pet gorkih sem zaslužil. Ne bom zajavkal, mati, niti enkrat ne bom zajavkal ... A Jerico pustite! Ničesar ni kriva ...«